

Koduperenaise päevikud

23.09, reede

6/10. Suhteliselt igav päev oli: tegin perele hommikusöögi, viisin lapsed kooli, pesin pesu, koristasin teist korrust, tegin lõunaks süüa, tõin lapsed koolist, viisin lapsed trenni, tõin lapsed trennist, tegin õhtuks süüa. Õhtul tagasi koju tulles oleks üks must bemm mulle peaaegu otsa sõitnud. Pidin gaasi põhja panema, et ta meile sisse ei sõidaks; ei oleks tahtnud rendiautot niimoodi mõlkida. Rendiauto seetõttu, et paar päeva tagasi pidurdas üks mu ees väga järsult nii, et sõitsin talle otsa. Ei tea, kes sellised liiklusesse lasi. Nii äkiliselt ei tohiks pidurdada. Selline tunne, et ma olen ainuke, kes liikluses normaalselt käitub.

Nüüd veidike teisel teemal. Ma olen selle peale kaua mõelnud. Ma pole ikka veel ära otsustanud, kuidas seda teha. Selleks, et veidi paremini selgust saada, arutan endaga siin. Need on mu valikud:

Esiteks. Mul on kõrged standardid ehk see ei saa olla midagi sellist, mille peale kõik tuleksid. **Leda** noaga paarkümmend korda susata, **Ta** tükkiideks lõikuda ja kodu lähedale metsa alla matta, iga tükk erinevasse kohta sümboliseerides paralleelulusi, mida **Ta** elas- igav. **Leda** kuidagi lämmatada ma ei jaksaks, gaasiga ei viitsi ma jännata. See peaks olema midagi efektiivset, aga siiski rahuldust pakkuvat. Kui juba tappa, siis nii, et oleks tapetud. Ega mulle seda võimalust uuesti ei anta.

Ehk, esimene võimalus, mis on ausalt öeldes veidi igav: klaas peenestada ja toiduga sisse sööta. Kuna ma teen igal õhtul **Talle** süüa (ei tea, kuidas **Ta** ilma minuta hakkama saaks), siis see ei peaks raske olema. Sõbranna millalgi rääkis, et see peaks paari päevaga tapma, max nädal.

Teispäev, kell on õhtu, mees jõuab pärast rasket tööpäeva koju, naine valmistas õhtusöögi: ahjukartul, liha, hapukapsas. Nagu jõulud oleksid. Istuvad kahekesi lauda, on sügisvaheaeg, lapsed on vanaema juures maal. Mees hakkab sööma, naine ütleb, et tal pole söögiisu.

“Kuidas töö oli?” küsib naine.

“Noh, nagu ikka”, vastab mees ja sööb vaikuses edasi.

Teine võimalus: lihapirukaks. Kokata mulle meeldib, seda tapmise osa vaatame jooksvalt; praegu lähivad kirja need kõige paremad ideed, et ma neid ära ei unustaks. Igatahes, ma saaks need pirukad näiteks lastele või sõbrannadele sisse sööta. Või ämmale. Ema on **Tal** mõrd. Lihapirukad oma poja lihast- kõlab isuäratavalt? Kondid läheksid koortele järamiseks, hammastest teeksin mingi ehte (ära muretse, ma olen kõigele mõelnud). Huvitav, kust peaks seda liha võtma, et ta kõige maitsvam oleks? Saaksime pirukaid koos lastega teha, peale isa surma on neil eeldatavasti raske, koos pirukate tegemine äkki aitaks neid.

Mehe matused. Kuna pika uurimise käigus tema surnukeha ei leitudki peetakse sümbolne matus. Kohal on palju rahvast: ema-isa, õed, naine ja lapsed, kelle hammastest kõrvarõngad ja käevõrud püüavad külaliste pilke ning teenivad ka paar komplimenti, mõned töökaaslased, mõned sõbrad, kellega ta kahtlaselt palju kalal ja baarides käis, mingi üksihoidev naine.

Peielauas on palju lähedaste isetehtud kadunukese lemmiktoite: mitme erineva retsepti järgi ja mitmes eri variandis valmistatud rummipallid, kartulisalat (ta oli siiski täiskasvanud mees), sült, sink, lihapirukad.

Kolmas võimalus on aga kõige huvitavam: tappa see lits, kellega **Ta** magas ning siis vaadata, kuidas **Ta** piinleb. Eesmärk pühitseb abinõu. Psühholoogia mulle meeldib. Lihtne oleks **Ta** ära tappa ja sellest naudingut saada, aga vaadata, kuidas **Ta** piinleb - vat see on teistmoodi nauding.

Ma tean, et **Ta** hoolis sellest naisest. Kui **Ta** juba ise väidab, et on valmis oma abikaasast lahutama, selleks, et temaga koos olla, siis peab asi ikka tõsine olema (ega **Ta** mulle seda otse öelnud, vahepeal tuleb igaks juhuks oma kaaslaste telefon läbi vaadata). Ja see mõrd väärrib surma niikuinii, kui ta teadis, et mees, kellega ta magab on abielus ning ei võtnud selle teadmiseiga mitte midagi ette.

Ehk, plaan selline: 1. tapan naise (mind ausalt ei huvita, kuidas ta sureb; kasvõi palkan kellegi ta tapma, mul ükstapuha), 2. vaatan, kuidas **Ta** piinleb. **Teda** ennast tappa olekski võibolla liiga karm; kuidas ma suudaksin üksi hakkama saada. **Ta** on tapmiseks liiga vajalik.

Tegelikult tuli mul just parem mõte: palgata keegi **Talle** lähedasi inimesi järjepidevalt tapma või vigastama (**Ta** õde on liiga kasulik, et teda tappa). See ajaks **Ta** hulluks. Samal ajal saaksin mina olla see, kes **Teda** toetab ja aitab ning tekitada **Lemas** tunde, et **Ta** ei saa enam ilma minuta hakkama. Kuna kõigi **Talle** lähedaste inimestega juhtub midagi halba, siis jäängi ainult mina **Talle** alles. Nähes, kui hea inimene ma olen, peaks **Lemas** tekkima süütunne, et **Ta** üldse mind pettis. Kohalikule politseile ka veidi põnevust igavasse argipäeva.

Jah, seda ma teengi. Kui väga tahan, siis võin palgamõrvarile veidi juurde maksta, et ta mulle tapetu hambad ka tooks. Saaksin neid mööda maja peita **Talle** leidmiseks.

Naine sulgeb päeviku, paneb selle köögi kappi plastkarpide taha peitu ning läheb teisele korrusele, soovib lastele head und ning siirdub magamistuppa, viskab tühjale voodile pikali ning jääb õndsat und magama. Mees on sõpradega baaris joomas. Või vähemalt peaks olema.